

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2325/2022
05.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Привредни суд у Београду, коју заступа Државни правобранилац у Београду, ради накнаде штете, вредност предмета спора 3.000 евра, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж рр 436/21 од 20.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж рр 436/21 од 20.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр 5/21 од 11.06.2021. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 500 евра са законском затезном каматом почев од 11.06.2021. године па до исплате, у динарској противвредности. У преосталом делу преко досуђеног износа од 500 евра до траженог износа од 3.000 евра тужбени захтев је одбијен. Тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 436/21 од 20.10.2021. године одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Обреновцу. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиле је благовремено изјавила ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. ставу 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права, а према ставу 2. испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, правноснажним решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст 479/20 од 15.09.2020. године утврђено је да је овде тужиљи као предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету тог суда Ст 311/15. Тужиљи је по том основу у овом поступку досуђена накнада нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року у износу од 500 евра. Полазећи од утврђене чињенице да стечајни поступак, у ком је тужиљи утврђена повреда права на суђење у разумном року, још увек није окончан, нижестепени судови су становишта да тужиљи припада право на новчано обештећење у складу са одредбом члана 26-30 Закона о заштити права на суђење у разумном року, процењујући износ од 500 евра као адекватну накнаду којом се остварује сврха досуђивања накнаде за повређено право.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. става 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни правних питања у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права. У конкретном случају ради о парници ради накнаде штете – новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па постојање другачијих судских одлука које тужиља доставља уз ревизију не указује нужно и на неуједначену судску праксу.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. става 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. ставу 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете, а вредност предмета спора не прелази износ од 3.000,00 евра у динарској противвредности, па се ради о спору мале вредности у коме ревизија, према цитираним законским одредбама, није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић